

Avklädd Ariodante som dekonstruerad barockopera

**Drottningholms Slottsteater, Stockholm, 3 augusti 2019 - Premiär
Georg Friedrich Händel: Ariodante**

Man kan spekulera om varför barockopera har fått en så pass stark renässans under slutet av 1900-talet. Förmodligen är det en kombination av hängivna dirigenter och musikkforskare, visionära regissörer och framför allt virtuosa sångare som klarar av de ofta hisnande kraven på teknisk briljans, som bidragit till detta. Och många av operorna - trots longörer med ibland alltför långa recitativ och da-capo arior, utdragna balettavsnitt som kräver både kärlek och tålamod hos publiken - präglas också av både vokal och visuell skönhet i de iscensättningar som görs idag - om de så spelas i en vag samtid eller en tänkt dåtid samtida med verket.

Drottningholms Slottsteater har ju unika förutsättningar att förmedla en känsla

av både bevarad tid, dåtid, nutid och tidlöshet i sina uppsättningar av barockoperor, eftersom det är en barockteater med scenmaskineri och kulisser bevarade från mitten av 1700-talet. Det intima teaterrummet med sin närhet mellan scen och salong bidrar till detta, liksom den känsla av ett levande förflutet som man ibland kan känna på teatern. Och i teaterns uppdrag ingår att bevara och förmedla detta kulturarv med att "erbjuda föreställningar, visningar och publika evenemang som inspireras av och tar avstamp i 1700-talet, teatern och slottsmiljön" (enligt Drottningholmsteaterns årsredovisning 2018).

Och visst tar årets operauppsättning - Händels *Ariodante* - avstamp i 1700-talet för att under föreställningens gång allt mer fjärma sig från tidens barockopera och istället likna någon form av dekonstruering.

Regissören **Nicola Raab**, som tidigare bland annat tidigare regisserat *Lakmé* på MalmöOpera, säger i en förhandsartikel om sin tolkning av verket: "Jag har velat skapa en föreställning som liknar någons minne av en förlorad värld, en värld där allt och alla har stått stilla under en lång, lång tid och där rollfigurerna nu försöker återupptäcka den och sig själva",

Och resultatet har på gott och ont blivit en mycket, mycket samtida uppsättning som nästan skulle kunna framföras på vilken mindre operascen som helst.

Visst bländas man av vissa av **Linus Fellboms** scenbilder av stor sorgsen skönhet, **Gesine Völlms** vackra kostymer och imponeras av fler vokala prestationer i världsklass och då framför allt **Ann Hallenberg** i titelrollen. Samtidigt får man intrycket att (främst) regissören inte tror på vare sig sångarnas förmåga att gestalta eller på verkets egen musikaliska kraft.

Konkret innebär det att akt ett börjar som en stelnad barockpantomim för att i akt tre sluta i ett avskalat scenrum med nakna kulisställningar och sångare i underkläder. Det förekommer även underligheter som svartklädda figuranter som gestaltar godhet och ondska i en ofta knyckig koreografi.

Ariodante är dock en kraftfull opera, som hade sin hade urpremiär 1735 på den dåvarande Covent Garden-teatern i London och skrevs av en pressad Händel. Hans position var hotad av ett nytt konkurrerande operasällskap och det gällde att återta publikens gunst, något han var i stånd till. Till det bidrog säkert att

verket är en lyckad blandning av italiensk *opera seria* med seccorecitativ och långa utsmyckade da capo-rior och även med betydande inslag av fransk *opéra-ballet*, med strikt koreograferad dans och sång i ofta löst sammanfogade tablåer.

Librettot bygger på avsnitt ur renässanspoeten **Ludovico Ariostos** versepos *Orlando furioso* (*Den rasande Roland*). Handlingen utspelas i det medeltida Skottland. Den intrigante hertigen Polinesso vill ha både kungens dotter Ginevra och kungariket. Men hon älskar Ariodante. Genom en rad förvecklingar och förklädnader tror Ariodante att Ginevra bedrar honom och han överväger att ta sitt liv. Men sanningen och dygden segrar så gott som alltid i barockoperans värld, skurken avslöjas och kärleksparet får varandra.

Den krävande titelrollen, ursprungligen skriven för en kastrat, sjungs av mezzosopranen Ann Hallenberg som också är Artist in Residence på Drottningholmsteatern 2019-2020. Ann Hallenberg är idag en av världens främsta interpretörer av barockopera och hennes nyanserade tolkning av det krävande titelpartiet kännetecknas av både vokal briljans och stark känslomässig inlevelse. Hennes två stora arior, den sorgsna *Scherza infida* och den jublande *Dopo notte* framförs med en imponerande lätthet i koloraturerna.

Ann Hallenberg © Örjan Jakobsson

Den franske countertenoren **Christophe Dumaux** imponerar även som Polinesso, liksom sopranen **Francesca Aspromonte** i sin framställning av den ljuva och utnyttjade Dalinda och sopranen **Roberta Mamelli** i Ginevras krävande parti, även om hon ibland sjunger alltför starkt för Drottningholmsteaterns salong.

Dirigenten **Ian Page** leder den välspelade orkestern, men ibland blir det väl tungfotat och långsamt och mycket av det livfulla och dansanta i Händels musik försvinner, något även regi, koreografi och scenografi bidrar till.

Rolf Eriksson

Georg Friedrich Händel: Ariodante

Drottningholms Slottsteater, Stockholm, 3 augusti 2019 - Premiär

Regi: **Nicola Raab**

Scenografi och Ljus: **Linus Fellbom**

Kostym: **Gesine Völlm**

Koreografi: **Caroline Finn**

Dirigent: **Ian Paige**

Drottningholms Slottsteaters orkester

Kungen av Skottland: **Johannes Weisser**

Ginevra, hans dotter: **Roberta Mameli**

Dalinda, hennes hovdam: **Francesca Aspromonte**

Ariodante, korsriddare: **Ann Hallenberg**

Lurcanio, hans bror: **Martin Vanberg**

Polinesso, hertig: **Christophe Dumaux**

Odoardo; kungens gunstling; **Olof Lilja**